

LISA KLEYPAS

ΑΓΡΙΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Στον Γκρεγκ – τον σύζυγο και ήρωά μου.
Με αγάπη παντοτινή,
Λ.Κ.*

1

«**Κ**ύριε Γουίντερμπορν, έχει έρθει μια γυναίκα και θέλει να σας δει».

Ο Ρας σήκωσε το βλέμμα του από τη στοίβα των επιστολών που βρίσκονταν πάνω στο γραφείο του και συνοφρυώθηκε.

Η ιδιαίτερα γραμματέας του, η κυρία Φέρνσμπι, στεκόταν στην πόρτα του γραφείου του. Τα σπирτόζικα μάτια της έλαμπαν πίσω από τα στρογγυλά γυαλιά της. Ήταν μια πολύ περιποιημένη γυναίκα, μεσήλικη και λιγάκι παχουλή.

«Το ξέρεις ότι δεν δέχομαι επισκέψεις τέτοια ώρα». Η πρωινή ιεροτελεστία του Ρας ήταν να περνάει την πρώτη μισή ώρα της μέρας διαβάζοντας την αλληλογραφία του χωρίς να τον ενοχλεί κανείς.

«Μάλιστα, κύριε, αλλά πρόκειται για μια κυρία, που...»

«Δεν με νοιάζει ακόμα κι αν είναι η ίδια η Βασίλισσα», της είπε απότομα. «Πες της να φύγει».

Η κυρία Φέρνσμπι σουφρώσε τα χείλη της με αποδοκιμασία. Έφυγε αμέσως και τα τακούνια της πάνω στο πάτωμα αντήχησαν σαν κοφτοί πυροβολισμοί.

Ο Ρας έστρεψε πάλι την προσοχή του στην επιστολή που είχε μπροστά του. Ο εκνευρισμός ήταν μια πολυτέλεια την οποία

σπάνια επέτρεπε στον εαυτό του, αλλά την τελευταία εβδομάδα τον είχε κυριεύσει μια παγερή κατήφεια που του βάραινε τις σκέψεις και την καρδιά και τον έκανε να θέλει να ξεσπάσει σε όποιον τον πλησίαζε.

Κι όλα αυτά εξαιτίας μιας γυναίκας που ήξερε καλά ότι δεν έπρεπε να τη θέλει.

Εξαιτίας της λαίδης Έλεν Ρέιβενελ... μιας γυναίκας που ήταν μορφωμένη, αθώα, ντροπαλή και αριστοκρατική. Είχε, δηλαδή, όλα τα χαρακτηριστικά που δεν διέθετε εκείνος.

Ο αρραβώνας τους κράτησε μόλις δύο εβδομάδες, ώσπου ο Ρας κατάφερε να τον καταστρέψει. Την τελευταία φορά που είδε την Έλεν ήταν ανυπόμονος και επιθετικός και μπόρεσε επιτέλους να τη φιλήσει ακριβώς όπως ήθελε τόσο καιρό. Εκείνη είχε μείνει άκαμπτη στην αγκαλιά του, τον είχε απορρίψει. Η περιφρόνησή της ήταν ολοφάνερη. Το περιστατικό τελείωσε με δάκρυα από τη δική της πλευρά και με θυμό από τη δική του.

Την επόμενη ημέρα, η Καθλίν, δηλαδή η λαίδη Τρινιάρ, που είχε παντρευτεί τον –μακαρίτη πα– αδελφό της Έλεν, πήγε στο σπίτι του για να τον πληροφορήσει ότι η Έλεν είχε αναστατωθεί τόσο πολύ, ώστε έπεσε στο κρεβάτι με ημικρανία.

«Δεν θέλει να σας ξαναδεί ποτέ», τον ενημέρωσε η Καθλίν ωμά.

Ο Ρας δεν μπορούσε να κατηγορήσει την Έλεν για τη διάλυση του αρραβώνα. Ήταν προφανές ότι δεν ταίριαζαν. Ήταν ενάντια στο θέλημα του Θεού να πάρει για σύζυγό του την κόρη μιας αγγλικής οικογένειας με τίτλο. Ο Ρας, παρά τη μεγάλη περιουσία του, δεν είχε τη συμπεριφορά και τη μόρφωση αριστοκράτη. Ούτε την εμφάνιση, μια και ήταν μελαχρινός και είχε τη μυϊκή δύναμη εργάτη.

Στα τριάντα του, είχε μετατρέψει το μικρό παντοπωλείο του πατέρα του, με την επωνυμία Γούντερμπορν, στο μεγαλύτερο

πολυκατάστημα του κόσμου. Του ανήκαν εργοστάσια, αποθήκες, κτήματα, στάβλοι, καθαριστήρια και κτίρια διαμερισμάτων. Ήταν στα διοικητικά συμβούλια ναυτιλιακών και σιδηροδρομικών εταιρειών. Όμως, όσα κι αν κατάφερνε, δεν μπορούσε να ξεπεράσει τους περιορισμούς που του έθετε το γεγονός ότι ήταν γιος ενός Ουαλού παντοπώλη.

Τις σκέψεις του διέκοψε άλλο ένα χτύπημα στην πόρτα. Σήκωσε το βλέμμα του απαυδισμένος, καθώς η κυρία Φέρνσμιπ ξανάμπαινε στο γραφείο του.

«Τι θέλεις;» τη ρώτησε με αυστηρό ύφος.

Η γραμματέας ίσιωσε τα γυαλιά της και απάντησε αποφασιστικά. «Η κυρία επιμένει να μείνει ώσπου να της μιλήσετε. Μόνο με τη βία θα μπορέσετε να τη διώξετε».

Η ενόχληση του Ρας έγινε απορία. Καμία από τις γνωστές του, είτε επρόκειτο για αξιοσέβαστη κυρία είτε όχι, δεν θα επιχειρούσε να τον πλησιάσει τόσο τολμηρά. «Το όνομά της;»

«Δεν θέλει να το πει».

Κούνησε το κεφάλι του σαν να μην πίστευε αυτό που άκουγε. Πώς είχε καταφέρει η επισκέπτρια να περάσει από τα εξωτερικά γραφεία; Πλήρωνε έναν μικρό στρατό ανθρώπων για να προλαβαίνουν τέτοιες καταστάσεις, ώστε να μην είναι αναγκασμένος να υφίσταται ενοχλήσεις αυτού του είδους. Μια παράλογη ιδέα τού ήρθε στο μυαλό και, μολονότι την έδιωξε αμέσως, η καρδιά του άρχισε να χτυπάει πιο δυνατά.

«Πώς είναι στην όψη;» πίεσε τον εαυτό του να ρωτήσει.

«Φοράει ρούχα πένθους κι έχει το πρόσωπό της καλυμμένο με βέλο. Είναι λεπτή και μιλάει ευγενικά». Έπειτα από σύντομο δισταγμό, η κυρία Φέρνσμιπ πρόσθεσε ξερά: «Η προφορά της είναι των σαλονίων».

Ο Ρας, καθώς άρχισε να υποψιάζεται ποια ήταν η επισκέπτρια, ένωσε στο στήθος έναν έντονο πόνο από λαχάρα. «Θεέ μου»,

ψέλλισε στα ουαλικά. Φαινόταν απίθανο να έχει έρθει να τον δει η Έλεν. Αλλά για κάποιο λόγο ήξερε ότι εκείνη το είχε κάνει, του το έλεγε κάτι μέσα του. Χωρίς να πει ούτε λέξη, σηκώθηκε και πέρασε μπροστά από την κυρία Φέρνσμπι με μεγάλες δρασκελιές.

«Κύριε Γούντερμπορν», φώναξε η γραμματέας, ενώ τον ακολουθούσε. «Είστε με το πουκάμισο. Το σακάκι σας...»

Ο Ρας ούτε που την άκουσε, καθώς έφευγε από το γωνιακό γραφείο του κι έμπαινε σε ένα φουαγέ με δερμάτινες πολυθρόνες.

Σταμάτησε απότομα μόλις αντίκρισε την επισκέπτρια, ενώ η ανάσα του ήταν κοφτή και γρήγορη.

Αν και το βέλο του πένθους κάλυπτε το πρόσωπο της Έλεν, ο Ρας αναγνώρισε την τέλεια στάση του σώματός της και τη λεπτή σιλουέτα της.

Πίεσε τον εαυτό του να την πλησιάσει. Μην μπορώντας να πει λέξη, στάθηκε μπροστά της, ενώ κόντευε να πνιγεί από την πικρία. Όμως, ανέπνεε το γλυκό άρωμά της με απεγνωσμένη απληστία. Η παρουσία της τον ερέθισε αμέσως, η σάρκα του κυριεύτηκε από ζέστη, οι σφυγμοί του έγιναν κοφτοί και ανεξέλεγκτοι.

Από ένα από τα δωμάτια που ήταν δίπλα στο φουαγέ, ο χτύπος των γραφομηχανών αργόσβησε.

Ήταν τρέλα από την πλευρά της Έλεν που είχε έρθει χωρίς συνοδό. Η υπόληψή της θα καταστρεφόταν. Έπρεπε να την απομακρύνει από το φουαγέ και να τη στείλει στο σπίτι της, πριν καταλάβει κανείς ποια ήταν.

Πρώτα, όμως, ο Ρας έπρεπε να μάθει τι ήθελε. Μπορεί να ήταν αθώα και αποκομμένη από τον κόσμο, αλλά δεν ήταν ανόητη. Δεν θα είχε πάρει τέτοιο ρίσκο, αν δεν είχε σοβαρή δικαιολογία.

Ο Ρας κοίταξε την κυρία Φέρνσμπι. «Η επισκέπτριά μου θα φύγει σύντομα. Στο μεταξύ, φρόντισε να μη μας ενοχλήσουν».

«Μάλιστα, κύριε».

Έστρεψε το βλέμμα του πάλι στην Έλεν.

«Ελάτε», της είπε βραχνά και την οδήγησε στο γραφείο του.

Εκείνη τον ακολούθησε αμίλητη. Το φουστάνι της θρόιζε καθώς ακουμπούσε στους τοίχους του διαδρόμου. Τα ρούχα της ήταν παλιομοδίτικα και λιγάκι φθαρμένα. Η κοπέλα είχε την εμφάνιση ξεπεσμένης αριστοκράτισσας. Μήπως γι' αυτό είχε έρθει; Μήπως η οικογένεια των Ρέιβενελ χρειαζόταν χρήματα τόσο απεγνωσμένα, ώστε η Έλεν είχε αλλάξει γνώμη και τώρα θα καταδεχόταν να πέσει χαμηλά και να γίνει γυναίκα του;

Μα τον Θεό, σκέφτηκε ο Ρας με χαιρεκακία και προσμονή, θα του άρεσε πολύ να τη δει να τον ικετεύει να τη δεχτεί πίσω. Φυσικά, δεν θα τη δεχόταν, αλλά θα την έκανε να νιώσει το μαρτύριο που είχε υποστεί ο ίδιος την τελευταία εβδομάδα. Οι άνθρωποι που είχαν τολμήσει να τον θυμώσουν θα μπορούσαν να τη διαβεβαιώσουν ότι ο Ρας δεν έδειχνε ποτέ ούτε συγχώρεση ούτε έλεος.

Μπήκαν στο γραφείο του, ένα ευρύχωρο και ήσυχο μέρος με μεγάλα παράθυρα με διπλά τζάμια και παχιά, μαλακά χαλιά. Στο κέντρο του δωματίου, ένα γραφείο από καρυδιά, με διπλή συρταροθήκη, ήταν φορτωμένο με στοίβες από επιστολές και φακέλους.

Ο Ρας, αφού έκλεισε την πόρτα, πήγε στο γραφείο του, πήρε μια κλεψύδρα και την αναποδογύρισε επιδεικτικά. Η άμμος θα χυνόταν στο κάτω μέρος σε ακριβώς δεκαπέντε λεπτά. Ένωθε την ανάγκη να ξεκαθαρίσει ότι τώρα βρίσκονταν στον δικό του κόσμο, όπου ο χρόνος είχε μεγάλη σημασία, και τον έλεγχο τον είχε αυτός.

Στράφηκε στην Έλεν, σηκώνοντας περιπαικτικά τα φρύδια του. «Την περασμένη εβδομάδα μου είπαν ότι εσείς...»

Αλλά η φωνή του έσβησε, καθώς η Έλεν σήκωσε το βέλο της και τον κοίταξε με την υπομονετική και τρυφερή σοβαρότητα που τον είχε συγκλονίσει από την πρώτη στιγμή. Τα μάτια της είχαν το

ασημογάλαζο χρώμα από τα σύννεφα που περιπλανιούνται στον ουρανό μέσα στο φως του φεγγαριού. Τα υπέροχα ίσια μαλλιά της, στην πιο ανοιχτή απόχρωση του ξανθού, ήταν πιασμένα σε κότσο σινιόν, αλλά μια λαμπερή τούφα είχε ξεγλιστρήσει από τα μαύρα χτένια και κρεμόταν μπροστά από το αριστερό αφτί της.

Πανάθεμά την, πανάθεμά την που ήταν τόσο όμορφη!

«Με συγχωρείτε», είπε η Έλεν, με το βλέμμα της καρφωμένο στα μάτια του. «Μόλις σήμερα βρήκα την ευκαιρία να έρθω να σας δω».

«Δεν έπρεπε να έρθετε».

«Υπάρχουν κάποια πράγματα που πρέπει να συζητήσω μαζί σας». Έριξε μια φοβισμένη ματιά σε μια καρέκλα εκεί δίπλα. «Σας παρακαλώ, αν δεν σας πειράζει...»

«Ναι, καθίστε». Αλλά ο Ρας δεν έκανε καμία κίνηση για να τη βοηθήσει. Αφού η Έλεν δεν τον θεωρούσε κύριο, σιγά μη συμπεριφερόταν με τέτοια ευγένεια. Κάθισε στην καρέκλα του κι έγειρε πάνω στο γραφείο του, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. «Δεν έχετε πολύ χρόνο», της είπε ψυχρά, κάνοντας ένα κοφτό νεύμα προς την κλεψύδρα. «Κοιτάξτε να τον εκμεταλλευτείτε».

Η Έλεν κάθισε στην καρέκλα, ίσιωσε το φουστάνι της και άρχισε να βγάζει τα γάντια της τραβώντας τα επιδέξια από τις άκρες των δαχτύλων της.

Το στόμα του Ρας ξεράθηκε μπροστά στο θέαμα των ντελικάτων δαχτύλων που έβγαιναν από τα μαύρα γάντια. Η Έλεν είχε παίξει πάνο για χάρη του στο Έβερομπι Πράιορι, την έπαυλη της οικογένειάς της. Τον είχε συναρπάσει η ευλυγισία των χεριών της, που κινούνταν πάνω στα πλήκτρα σαν μικρά λευκά πουλιά. Για κάποιο λόγο, η Έλεν φορούσε ακόμη το δαχτυλίδι αρραβώνα που της είχε δώσει. Το άψογο διαμάντι σε σχήμα τριαντάφυλλου πιάστηκε προς στιγμή στο γάντι.

Η Έλεν, αφού σήκωσε το βέλο της και το άφησε να πέσει στην

πλάτη της σαν σκούρα αχλή από ύφασμα, τόλμησε να τον αντικρίσει κατάματα για μια στιγμή γεμάτη ένταση. Ένα απαλό κοκκίνισμα χρωμάτισε τα μάγουλά της. «Κύριε Γούντερμπορν, δεν ζήτησα από τη νύφη μου να σας επισκεφτεί την περασμένη εβδομάδα. Δεν αισθανόμουν καλά τότε, αλλά, αν ήξερα τι σκόπευε να κάνει η Καθλίν...»

«Είπε ότι ήσαστε άρρωστη».

«Πονούσε το κεφάλι μου, αυτό ήταν όλο...»

«Φαίνεται ότι εγώ ήμουν η αιτία».

«Η Καθλίν ήταν υπερβολική...»

«Σύμφωνα με εκείνη, είπατε ότι δεν θέλατε να με ξαναδείτε ποτέ».

Το κοκκίνισμά της έγινε πιο έντονο. «Μακάρι να μη σας το είχε πει αυτό», αναφώνησε, ενώ φαινόταν ενοχλημένη και ντροπιασμένη. «Δεν το εννοούσα. Το κεφάλι μου πονούσε πολύ και προσπαθούσα να καταλάβω τι είχε συμβεί την προηγούμενη ημέρα. Τότε που με επισκεφτήκατε και...» Έλαψε να τον κοιτάζει και χαμήλωσε το βλέμμα της στην ποδιά της, ενώ το φως από το παράθυρο έπεφτε πλαγιαστά πάνω στα μαλλιά της. Είχε πλεγμένα τα χέρια της σφιχτά μεταξύ τους και κάπως καμπυλωτά, σαν να κρατούσε κάτι εύθραυστο μέσα στις παλάμες της. «Θέλω να σας μιλήσω σχετικά με αυτό», είπε σιγανά. «Θέλω πάρα πολύ να... κάνω μια συμφωνία μαζί σας».

Κάτι μέσα του νεκρώθηκε. Τον Ρας τον είχαν πλησιάσει πάρα πολλοί άνθρωποι για να του ζητήσουν χρήματα κι έτσι κατάλαβε τι έπρεπε να περιμένει. Η Έλεν δεν διέφερε από όλους τους άλλους, προσπαθούσε να κερδίσει κάτι για τον εαυτό της. Αν και δεν μπορούσε να την κατηγορήσει γι' αυτό, δεν άντεχε να ακούσει το όποιο σκεπτικό μπορεί να είχε σκαρφιστεί για το πόσα της χρωστούσε και γιατί. Θα προτιμούσε να την πληρώσει αμέσως και να ξεμπερδεύει μαζί της.

Ένας Θεός ήξερε γιατί έτρεφε κάποια αγνή και ανόητη ελπίδα ότι η Έλεν μπορεί να ήθελε κάτι άλλο από εκείνον πέρα από χρήματα. Έτσι ήταν αυτά τα πράγματα κι έτσι θα έμεναν. Οι άντρες έψαχναν όμορφες γυναίκες και οι γυναίκες έδιναν την ομορφιά τους με αντάλλαγμα πλούτη. Ο Ρας είχε εξευτελίσει την Έλεν αγγίζοντάς τη με τα χοντρόχερά του και τώρα εκείνη θα απαιτούσε να την αποζημιώσει.

Πήγε στην άλλη πλευρά του γραφείου του, άνοιξε ένα συρτάρι κι έβγαλε το καρνέ επιταγών ενός ιδιωτικού τραπεζικού λογαριασμού. Πήρε μια πένα και συμπλήρωσε το ποσό των δέκα χιλιάδων λιρών. Αφού έκανε μια σημείωση στο αριστερό περιθώριο του βιβλίου για να κρατήσει λογαριασμό, επέστρεψε προς τη μεριά της Έλεν και της έδωσε την επιταγή.

«Δεν υπάρχει λόγος να μάθει κανείς από πού είναι», της είπε με ύφος επαγγελματία. «Αν δεν έχετε τραπεζικό λογαριασμό, θα φροντίσω εγώ να ανοιχτεί ένας». Καμία τράπεζα δεν θα επέτρεπε σε γυναίκα να ανοίξει λογαριασμό για τον εαυτό της. «Σας υπόσχομαι ότι το ζήτημα θα τακτοποιηθεί διακριτικά».

Η Έλεν τον κοίταξε σαστισμένη και μετά έστρεψε το βλέμμα της στην επιταγή. «Μα γιατί...» Της κόπηκε η ανάσα μόλις είδε το ποσό. Τον κοίταξε κατάματα τρομοκρατημένη. «Γιατί;» τον ρώτησε, αναπνέοντας κοφτά και ταραγμένα.

Ο Ρας, απορημένος από την αντίδρασή της, συνοφρυώθηκε. «Είπατε ότι θέλετε να κάνουμε μια συμφωνία. Γι' αυτό έκοψα την επιταγή».

«Όχι, εννοούσα... εννοούσα ότι ήθελα να καταλάβουμε ο ένας τον άλλον». Με γοργές κινήσεις έκανε την επιταγή κομματάκια. «Δεν χρειάζομαι χρήματα. Αλλά, ακόμα κι αν χρειαζόμουν, δεν θα ζητούσα ποτέ από εσάς». Μικροσκοπικά χαρτάκια έπεσαν κάτω σαν χιονονιφάδες.

Ο Ρας, σαστισμένος, την παρακολούθησε που έκανε κομμάτια

τη μικρή περιουσία που μόλις της είχε δώσει. Ένα μείγμα απελπισίας και αμηχανίας τον κατέκλυσε, καθώς συνειδητοποιούσε ότι την είχε παρεξηγήσει. Τι στην ευχή ήθελε από εκείνον; Γιατί είχε έρθει;

Η Έλεν πήρε μια βαθιά ανάσα, έπειτα ακόμα μία και σιγά σιγά ξαναβρήκε την ψυχραιμία της. Σηκώθηκε και τον πλησίασε. «Είχαμε κάποια... απροσδόκητα έσοδα... από τα κτήματα της οικογένειας. Τώρα πια διαθέτουμε τα μέσα για να πάρω προίκα κι εγώ και οι αδελφές μου».

Ο Ρας την κοίταζε, με το πρόσωπό του σκληρό, ενώ το μυαλό του πάσχιζε να καταλάβει τι του έλεγε. Βρισκόταν υπερβολικά κοντά του. Το ανάλαφρο άρωμά της, βανίλια και ορχιδέες, χωνόταν στους πνεύμονές του με την κάθε ανάσα του. Το κορμί του καιγόταν από την έξαψη. Την ήθελε ξαπλωμένη ανάσκελα, πάνω στο γραφείο του...

Έδιωξε με κόπο τη σκανδαλώδη εικόνα από το μυαλό του. Μπορεί να βρισκόταν στο επαγγελματικό περιβάλλον του γραφείου του, μπορεί να ήταν ντυμένος με κομψά ρούχα και να φορούσε καλογουαλισμένα παπούτσια, αλλά πρώτη φορά ένιωθε ότι ήταν αγριάνθρωπος. Θέλοντας απελπισμένα να δημιουργήσει έστω μια ελάχιστη απόσταση μεταξύ τους, έκανε προς τα πίσω και ακούμπησε στην άκρη του γραφείου του. Αναγκάστηκε σχεδόν να καθίσει πάνω του, ενώ η Έλεν εξακολουθούσε να προχωράει προς το μέρος του, ώσπου το φουστάνι της ακούμπησε απαλά στα γόνατά του.

Θα μπορούσε να είναι πρωταγωνίστρια σε ουαλικό παραμύθι, μια νύμφη που είχε προβάλει μέσα από την ομίχλη μιας λίμνης. Η πορσελάνινη επιδερμίδα της είχε κάτι το απόκοσμο, όπως άλλωστε και η σαγηνευτική αντίθεση ανάμεσα στα ασημόξανθα μαλλιά της και στις μαύρες βλεφαρίδες και τα φρύδια της. Και τα μάτια της ήταν σαν διάφανες λίμνες, με μαύρο περίγραμμα.

Είπε κάτι για απροσδόκητα έσοδα. Τι σήμαινε αυτό; Μια απρόσμενη κληρονομιά; Κάποιο δώρο; Ίσως μια επικερδή επένδυση – αν και αυτό ήταν απίθανο, με δεδομένη τη διαβόητη οικονομική ανευθυνότητα της οικογένειας των Ρέιβενελ. Ό,τι κι αν ήταν αυτά τα απροσδόκητα έσοδα, η Έλεν φαινόταν να πιστεύει ότι τα οικονομικά προβλήματα της οικογένειάς της είχαν τελειώσει. Αν ήταν έτσι, τότε θα μπορούσε να διαλέξει όποιο άντρα ήθελε στο Λονδίνο.

Με το να πάει κοντά του είχε βάλει σε κίνδυνο το μέλλον της. Διακυβευόταν η υπόληψή της. Ο Ρας θα μπορούσε να την ατιμάσει μέσα στο γραφείο του και κανείς δεν θα έκανε το παραμικρό για να τη βοηθήσει. Το μόνο πράγμα που την κρατούσε ασφαλή ήταν το γεγονός ότι ο Ρας δεν ήθελε να καταστρέψει κάτι τόσο υπέροχο και εύθραυστο όσο αυτή η γυναίκα.

Για το δικό της καλό, έπρεπε να τη διώξει από το κτίριο όσο πιο γρήγορα και διακριτικά γινόταν. Καταβάλλοντας προσπάθεια, κοίταξε πάνω από το κεφάλι της και εστίασε το βλέμμα του σε ένα μακρινό σημείο στον τοίχο με την ξύλινη επένδυση.

«Θα σας συνοδεύσω για να βγείτε από το κτίριο από μια μυστική έξοδο», ψέλλισε. «Θα γυρίσετε στο σπίτι σας και κανείς δεν θα έχει καταλάβει τίποτα».

«Δεν θα σας αποδεσμεύσω από τον αρραβώνα μας», είπε η Έλεν γλυκά.

Το βλέμμα του στράφηκε απότομα στα μάτια της κι ένιωσε ακόμα μία βαθιά μαχαιριά να τον λαβώνει στο στήθος. Η Έλεν δεν ανοιγόκλεισε καν τα μάτια της, απλώς περίμενε υπομονετικά την αντίδρασή του.

«Λαίδη μου, ξέρουμε και οι δύο ότι είμαι ο τελευταίος άνθρωπος που θέλετε να παντρευτείτε. Από την πρώτη στιγμή, είδα ότι νιώθετε αηδία για μένα».

«Αηδία;»

Προσβεβλημένος από την προσποιητή έκκλησή της, συνέχισε θυμωμένα. «Αποφεύγετε το άγγιγμά μου. Δεν μου μιλάτε στο δέιπνο. Την περισσότερη ώρα, δεν αντέχετε ούτε να με κοιτάξετε. Κι όταν σας φίλησα, την περασμένη εβδομάδα, αποτραβηχτήκατε και ξεσπάσατε σε κλάματα».

Περίμενε ότι η Έλεν θα ντρεπόταν που την αποκαλούσε ψεύτρα. Αντίθετα, εκείνη τον κοίταξε με ειλικρίνεια και με ύφος απόγνωσης. «Σας παρακαλώ», του είπε τελικά, «πρέπει να με συγχωρήσετε. Παραείμαι ντροπαλή. Πρέπει να προσπαθήσω πολύ περισσότερο για να το ξεπεράσω αυτό. Η συμπεριφορά μου δεν έχει καμία σχέση με την αηδία. Η αλήθεια είναι ότι νιώθω άγχος κοντά σας. Επειδή...» Ένα βαθύ κοκκίνισμα απλώθηκε από τον ψηλό γιακά του φορέματός της μέχρι την άκρη του μετώπου της. «Επειδή είστε πολύ γοητευτικός», συνέχισε αδέξια, «και έμπειρος και δεν θέλω να με περάσετε για ανόητη. Όσο για τις προάλλες... ήταν το πρώτο μου φιλή. Δεν ήξερα τι να κάνω κι ένιωθα... πελαγωμένη».

Ο Ρας, κάπου μέσα στο χάος του μυαλού του, σκέφτηκε ότι ήταν ευτύχημα που ακουμπούσε στο γραφείο του. Διαφορετικά, τα πόδια του θα είχαν λυγίσει. Μήπως αυτό που είχε περάσει για απαξίωση ήταν τελικά ντροπαλότητα; Μήπως αυτό που είχε νομίσσει περιφρόνηση ήταν αθωότητα; Ένιωσε να γίνεται θρύψαλα, λες και η καρδιά του διαλυόταν. Τι εύκολα που τον είχε κάνει η Έλεν κομμάτια. Με λίγα λόγια της ήταν έτοιμος να πέσει στα γόνατα μπροστά της.

Το πρώτο της φιλή – κι εκείνος το είχε πάρει χωρίς να τη ρωτήσει.

Ποτέ δεν είχε χρειαστεί να παίξει τον ρόλο του έμπειρου γόη. Πάντα είχε με ευκολία γυναίκες στη διάθεσή του κι εκείνες φαίνονταν ικανοποιημένες με οτιδήποτε ήθελε να τους κάνει στο κρεβάτι. Υπήρξαν ακόμα και κυρίες μια στο τόσο. Η σύζυγος

ενός διπλωμάτη και μια κόμησσα, της οποίας ο άντρας έλειπε ταξίδι στην Ευρώπη. Τον είχαν επαινέσει για τη ρώμη του, την αντοχή του και το μεγάλο πέος του και δεν είχαν ζητήσει τίποτα παραπάνω.

Στο σώμα και την ψυχή ήταν σκληρός σαν τα βράχια στις πλαγιές του όρους Έλιντιρ Βάουερ, στο Θλάνμπερις, όπου είχε γεννηθεί. Στα χέρια του είχε μόνιμα κάλους από τα χρόνια που έφτιαχνε κασόνια και φόρτωνε εμπορεύματα σε βαγόνια. Είχε διπλάσιο βάρος από την Έλεν, ήταν μυώδης σαν ταύρος και, αν έλεφετε πάνω της όπως έκανε με τις άλλες γυναίκες, θα την έκανε κομμάτια χωρίς κόπο.

Να πάρει η ευχή. Πώς το σκέφτηκε αυτό το πράγμα; Πώς είχε επιτρέψει στον εαυτό του να διανοηθεί, έστω, να την παντρευτεί; Αλλά τον είχε τυφλώσει η φιλοδοξία του –και η γλύκα και η ραφιναρισμένη ομορφιά της Έλεν–, κι έτσι δεν μπόρεσε να λάβει υπόψη του τις συνέπειες για εκείνη.

Πικραμένος από τη διαπίστωση των ορίων που είχε ο εαυτός του, είτε χαμηλόφωνα: «Περασμένα ξεχασμένα. Σύντομα θα κάνατε την πρώτη σας σεζόν και θα γνωρίσετε τον άντρα που σας ταιριάζει. Και σίγουρα αυτός δεν είμαι εγώ».

Πήγε να σταθεί όρθιος, αλλά η Έλεν τον πλησίασε κι άλλο και στάθηκε ανάμεσα στα ανοιχτά πόδια του. Έβαλε το χέρι της διστακτικά πάνω στο στήθος του και το άγγιγμά της έκανε το κορμί του να κατακλυστεί από πόθο. Ο Ρας έγειρε πάλι στο γραφείο αδύναμα, ενώ επιστράτευε όλη του τη δύναμη για να διατηρήσει την αυτοκυριαρχία του που κατέρρευε. Τόσο δα ήθελε για να την ξαπλώσει στο πάτωμα. Να την καταβροχθίσει.

«Θέλεις... θέλεις να με φιλήσεις πάλι;» τον ρώτησε.

Ο Ρας έκλεισε τα μάτια του, βαριανασαίνοντας, έξαλλος μαζί της. Τι παιχνίδι του είχε παίξει η μοίρα, στέλνοντας στο διάβα του αυτό το εύθραστο πλάσμα για να τον τιμωρήσει, επειδή είχε

ανέβει ψηλότερα από όσο έπρεπε. Για να του θυμίσει αυτό που δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει.

«Δεν μπορώ να φανώ κύριος», της είπε βραχνά. «Ούτε καν για χάρη σου».

«Δεν χρειάζεται να είσαι κύριος. Μόνο να φερθείς τρυφερά».

Κανείς δεν του είχε ζητήσει ποτέ τέτοιο πράγμα. Συνειδητοποίησε με απελπισία ότι δεν το είχε μέσα του. Έπιασε γερά την άκρη του γραφείου, ώσπου το ξύλο κόντεψε να σπάσει.

«Γλυκιά μου... δεν είναι καθόλου τρυφερό το πόσο σε θέλω». Έμεινε έκπληκτος από το γλυκόλογο που του είχε ξεφύγει, από τον χαρακτηρισμό που δεν είχε χρησιμοποιήσει ποτέ ξανά για καμία.

Ένωσε την Έλεν να τον αγγίζει στο σαγόνι και οι άκρες των δαχτύλων της ήταν σαν να του έκαιγαν την επιδερμίδα.

Όλοι οι μύες του σφίχτηκαν και το κορμί του έγινε σαν ατσάλι.

«Προσπάθησε», την άκουσε να του ψιθυρίζει. «Για χάρη μου».

Και το απαλό στόμα της κόλλησε στο δικό του.